

stano hrepenela po novih razočaranjih. Premišljal je Simeon, kaj naj napravi, premišljal je, nato pa je odšel tiho iz dvora in se je napotil k Joelu.

In zviti starec mu je posodil. Na tihem je opazoval življenje na belem dvoru in v ustnih kotih mu je večkrat zaigral škodoželjen nasmeh. Vedel je, da mora priti Simeon nekoč k njemu, vedel pa je tudi, da ne bo ta pot zadnja. In zgrbljeni bogatin je računal in računal.

„Kaj ti je, dragi, zakaj je tvoj pogled nemiren?“

In je ovila svoje gole roke okrog njegovega vratu.

Iztrgal se je iz objema in je odhitel po stopnjicah na vrt in iz vrta k Joelu.

Bogatin je položil račune.

„Dvor je moj.“

„Ni mogoče, prijatelj!“

„Poglej!“

„Torej ne posodiš?“

Pridem k tebi.“

In Joel je prišel. Precenil je vso dragocenost in je dal Simeonu denarje. Za polovico vrednosti je bilo.

Ko se je nekega jutra Simeon zbudil, si je pomel oči in se ni mogel dovolj načuditi. Šel je na vrt, potem zopet nazaj v dvor, in je pregledal vse sobane in vse kote v njih. Nato je pobledel in se zgrudil v blazine, kjer je navadno ležala lepa Rahela.

„Tudi ti si me zapustila! Tudi ti!“

Janko Samec:

Zaigrajte nam . . .

Ah, še eno, da v radosti
srca naša zadrhtijo,
prej ko sanjam in mladosti
svoj zakličemo adijo!

Ah, še eno . . . ah, še eno,
da zjasnijo se obrazi!
Mimo oken se megleno
jutro kot spokornik plazi . . .

